

Maastricht / Arnhem, 26 maart 2023

Lieve Das,

Nu alles uit de winsterslaap ontwaakt
moeten ook wij het leenuurtje waarmee we de donkere dagen doorkwamen
van onze slaap afhaken en teruggeven aan de tijd.

Buiten schudden de blauwe druifjes hun klokjes uit
bespelen de hyacinten hun roze trompetjes
en begint de peer weer voorzichtig te bloesemen.

Ik gaf les in Maastricht,
had op de Wycker Brugstraat kruisbessenvlaai gehaald,
kroesele, zegt mijn vrouw,
en ging met een omweg naar huis
om bij de overstap in Den Bosch
bij Jan de Groot een paar bollen te halen.

Want wie naar het zuiden reist
moet terugkeren met zoetigheid.

De trein stakte vlak voor Boxtel
omdat een das met lentekriebels
een burcht onder het spoor had gegraven.

Mooi, wanneer de natuur onze snelheid tempert,
meestal is het andersom
en dringt ons verlangen vooruit te komen het groen opzij
en al wat daarin leeft.

Maar nu doorsneed een dier de verbinding tussen noord en zuid,
twee helften van Nederland die toch al nooit zo goed op elkaar pasten.

Wanneer de das het wil, staat gans het raderwerk stil.

In de trein gestrand met als enige proviand
een flinke mondvoorraad kroeselvlaai hoorde je mij niet klagen.

Een dassenexpert vertelde later dat dassen nooit vechten.
omdat ze elkaars grenzen respecteren,
ook stellen ze hun burcht open voor konijnen, vossen, marters
wanneer die verlegen zitten om een slaapplek.

Tja. Het beschavingsniveau van de das lag in ieder geval een stuk hoger dan dat
van de steeds chagrijniger wordende reizigers om me heen,
die hun vertraging door de telefoon naar het thuisfront mopperden.

Chagrijn doorsneden met angst; dat we op stretchers in hallen zouden worden ondergebracht,
wachtend tot het dier ons doorgang zou verlenen; ons ritme aangepast aan het ritme van de das,
de natuur die ons, mensen, eindelijk hun plek wees.

Ik kwam toch thuis, natuurlijk, uiteindelijk kom ik altijd thuis,
maar ik had met liefde een nacht of wat op de das gewacht.